

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

1

בפני כב' השופטת ורד שביט פינקלשטיין

התובעת:

ע"י ב"כ עו"ד עזרא גולדמן

נגד

הנתבע:

ע"י ב"כ עו"ד אסף לאור ועו"ד דנה משולם

2

3

פסק דין

4

1. בפסק דין זה הנני נדרשת להכריע בשלוש תביעות שהגישה אישה (להלן: "התובעת"; "האשה") כנגד בעלה – הנתבע 1 (להלן: "הנתבע"; "הבעל"), ואלו הן:

6

7

א. תביעה אחת- תביעה בתלה"מ 42548-09-20 תביעה למתן פסק דין הצהרתי, במסגרתה עתרה האישה להצהיר כי דירת המגורים ב- [REDACTED] (להלן: "דירת המגורים") הרשומה על שם הבעל בלבד שייכת לשני הצדדים בחלקים שווים. כן עתרה האישה לקבוע כי זכויותיה בדירה גוברות ואינן כפופות לשעבוד שנרשם על הדירה לטובת בנק מזרחי טפחות בגין הלואאה שנטל הבעל באופן אישי לטובת עסקיו עם אביו (כך, לטענתה) (להלן: "התביעה לפסק דין הצהרתי");

13

14

ב. תביעה שניה - תביעה בתלה"מ 46341-09-20 תביעה שהגישה האישה לחיוב הבעל לשאת במזונותיה בסך 5,000 ₪ לחודש עד למתן גט (להלן: "תביעת מזונות אישה").

15

16

ג. תביעה שלישית – תביעה בתלה"מ 42570-09-20 תביעה רכושית שהגישה האישה כנגד הבעל וכנגד אביו של הבעל (להלן: "הנתבע 2"; "אביו של הנתבע"), במסגרת עתרה לקבוע כי הינה זכאית למחצית מכלל הזכויות והכספים שנצברו לצדדים בתקופת הנישואין ובכלל כך שווי עסקיו, רכושו וכן זכויות וכספים שהבריח הבעל לאביו וכן להורות על חלוקה לא שוויונית של הרכוש שנצבר בהתאם לסעיף 8 (2) לחוק יחסי ממון בין בני זוג, תש"לג - 1973 (להלן: "התביעה הרכושית").

21

22

23

24

25

26

27

2. נפנה לבחינת תביעות אלו, להלן.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 09-20-46341, תלה"מ 09-20-42548
תלה"מ 09-20-42570

תמצית העובדות הצריכות לעניין:

- 1
- 2
- 3 התובעת והנתבע (להלן: "בני הזוג"; "הצדדים") הינם בני זוג שנישאו זלי"ז כדמויי [REDACTED]
- 4 ומנישואיהם נולדו להם שלושה ילדים, כולם בגירים.
- 5
- 6 4. כיום התובעת הינה כבת 58 שנים ואילו הנתבע כבן 59 שנים.
- 7
- 8 5. הנתבע הינו איש עסקים אשר עסק במשך עשרות שנים [REDACTED]. לטענת הנתבע, בשנים
- 9 האחרונות החברה שבעלותו [REDACTED] (להלן: "החברה") נקלעה לקשיים כלכליים
- 10 והגיעה למצב של חדלות פירעון. לדברי הנתבע, בגין כך פעילות החברה הופסקה והוא הפסיק לעבוד
- 11 בתחום היהלומים ולכן בלית ברירה הוא החל לעבוד כשכיר בדוכן קפה בבית חולים [REDACTED]
- 12 [REDACTED]. כן לטענת הנתבע, הוא הושעת [REDACTED] עקב חוב מצטבר לתשלום דמי חבר שאין ידו
- 13 משגת לשלם.
- 14
- 15 6. הנתבע 2 הינו אביו של הנתבע כבן 86 שנים אשר עסק אף הוא במשך עשרות שנים [REDACTED].
- 16 לטענת התובעת, בין הנתבע לבין אביו קיימת פעילות עסקית משותפת בתחום [REDACTED] אשר
- 17 נמשכת עד היום.
- 18
- 19 7. יצוין, כי במהלך השנים התובעת עבדה בעבודות שונות כמוזכירה בחברת ביטוח, אח"כ הועסקה
- 20 [REDACTED] ולטענתה ללא קבלת תמורה ושכר בגין עבודתה. כיום לדברי
- 21 התובעת היא עובדת במשרה חלקית [REDACTED] ולאחרונה סיימה קורס מטפלת
- 22 ברפלקסולוגיה והחלה לעבוד בבית במתן טיפולים ברפלקסולוגיה. לטענת התובעת במשך כל שנות
- 23 הנישואין, היא סבלה מאלימות נפשית, כלכלית ומילולית מהנתבע אך למרות זאת נענתה לכל
- 24 דרישותיו ותפקדה כרעיה וכאם לשלושת ילדיהם המשותפים למען שלום המשפחה. כן לדבריה,
- 25 לאורך השנים הנתבע נהג למדר אותה ולהעלים ממנה מידע בעניינים הכלכליים ובנוגע להכנסותיו
- 26 ובדיעבד התברר לה כי הנתבע מידר אותה מעסקיו, והכל על מנת למנוע ממנה לקבל את חלקה
- 27 בזכויות שנצברו לצדדים במהלך הנישואין.
- 28
- 29 8. כחצי שנה לאחר נישואיהם, נרכשה דירת המגורים כאשר הזכויות בדירה נרשמו ע"ש הנתבע בלבד.
- 30 שאלת הבעלות בדירה מהווה סלע מחלוקת בין הצדדים, ועל כך בהמשך.
- 31
- 32 9. יצוין, כי בדירה זו התגוררו הצדדים ביחד עם שלושת ילדיהם המשותפים במשך 30 שנים ועד היום.
- 33
- 34 10. בשנת 2010, בעקבות חובות שנוצרו בעסקיו של הנתבע, החליט הנתבע ליטול הלוואה מהבנק ע"ש
- 35 750,000 ₪ לצרכי העסק. כבטוחה להחזר ההלוואה, דרש הבנק למשכן את דירת המגורים וכן דרש
- 36 כי תירשם משכנתא על דירת המגורים והנתבע יחתים את התובעת על מסמכים לפיהם היא מוותרת
- 37 על הגנת בית המגורים המוקנות לה בדירה ככל שהבנק ירצה לממש את המשכנתא ולמכור את דירת
- 38 המגורים.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

11. לפיכך, על מנת להסדיר את זכויותיה של התובעת בנוגע לסילוק החובות המשותפים, ערכו הצדדים ביום 22.10.2010 הסכם ממון בסיוע בת דודתה של התובעת. במסגרת הסכם זה הוסכם כי הבעלות בדירת המגורים הינה בבעלות משותפת לצדדים ובחלקים שווים ביניהם וכי במקרה של גירושין חבות התובעת בחובות המשותפים תהיה מוגבלת למחצית חוב המשכנתא כפי שיהיה באותה עת כאשר חוב זה יכוסה מתוך חלקה של התובעת בדירה ולא מעבר לכך. כן, הוסכם כי התובעת לא תחויב בחובות נוספים לצד ג' מעבר למחצית זכויותיה בדירה.
12. במקביל, באותו יום (22.10.2010) חתמה התובעת על מסמך ויתור לבנק בנוגע לדירת המגורים, לפיו לא תעמוד לזכותה הגנת בית המגורים וכי במקרה שהבנק יפעיל את זכותו למימוש המשכנתא ומכירת דירת המגורים, יהא עליה לפנות את הדירה והיא לא תוכל לטעון לזכות כלשהי שיש לה בדירת המגורים (נספח ת/1 לתצהיר התובעת).
13. בחלוף 5 שנים ממועד החתימה על הסכם הממון, ביום 22.3.2015 הגישו הצדדים בקשה לאישור הסכם הממון בביהמ"ש לענייני משפחה אשר נדונה בפני מותב זה (תה"ס 44289-03-15).
14. בדיון ביום 14.4.2015 שנקבע לאישור ההסכם, הודיע הנתבע כי הוא מבקש לעבור שוב על ההסכם ולהבין את המשמעויות שלו ועל כן הצדדים ביקשו לקבוע דיון נוסף.
15. ביום 27.4.2015 התקיים דיון נוסף במעמד הצדדים אשר גם במהלכו הודיעו הצדדים כי ברצונם לערוך הסכם פשוט יותר ועל כן ביקשו למחוק את ההליך ולהגיש לביהמ"ש הסכם חדש לאישורו. דא-עקא, הצדדים לא הגישו הסכם חדש כאמור.
16. יצוין, כי בשני הדיונים הנ"ל הצהיר הנתבע לפרוטוקול כי הזכויות בדירה הינן משותפות וכי 50% מהזכויות שייכת לתובעת.
17. לטענת התובעת היא רומתה והוטעתה ע"י הנתבע שכן לבקשת הנתבע, היא חתמה על מסמכי הויתור לטובת הבנק, אולם בפועל הנתבע סרב לאשר את ההסכם וכי עד היום לא אושר הסכם אשר מגן על התובעת הן בנוגע לזכויותיה בדירה והן בנוגע לחובות המשותפים.
18. ברבות השנים, עקב כך שהנתבע לא עמד בהתחייבות להשבת חובו לבנק בגין ההלוואה שנטלה לצרכי העסק, הגיש הבנק הממשכן ביום 22.10.2020 כנגד הנתבע בקשה למימוש המשכנתא על דירת המגורים.
19. עוד בחודש ינואר 2020 הגישה המבקשת בקשה ליישוב סכסוך בפני בית הדין הרבני. בד בבד עם הגשת הבקשה, עתרה התובעת למתן צו לאיסור דיספוזיציה בדירה. ביה"ד הרבני נעתר לבקשה והצו הוארך מעת לעת. בשלב מסוים, לאור עתירת הבעל לביה"ד הרבני לביטול הצו, החליט ביה"ד הרבני שלא להאריך את הצו וזאת משום שלא היה בפניו הליך רכושי בעניינם של הצדדים ולכן קבע כי הינו מנוע מלדון בעניין זה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 20-09-46341, תלה"מ 20-09-42548
תלה"מ 20-09-42570

20. ביום 17.9.2020 הגישה התובעת לבית המשפט לענייני משפחה את התביעות למתן פסק דין הצהרתי בעניין הדירה, תביעה רכושית וכן תביעה למזונות אישה.
21. ביום 10.01.2021 הגישה התובעת בקשה לצירוף אביו של הנתבע כנתבע נוסף לתביעה הרכושית בטענה כי קיים עירוב נכסים בין הנתבע לאביו וכן כי במהלך השנים הנתבע הבריח כספים ונכסים לידי אביו במסגרת עסקיו. כבי הרשמת ע. גלעד משולם (כתוארה אז) אישרה את צירופו של הנתבע כנתבע נוסף לתביעה הרכושית מהנימוקים המפורטים בהחלטתה מיום 24.2.2021.
22. ביום 6.1.2021 הגיש הנתבע בקשה לבימ"ש לענייני משפחה לביטול צו איסור דיספוזיציה שניתן ע"י כב' ביה"ד הרבני וזאת בכדי לאפשר לנתבע למכור את הדירה במכר עצמי לשם סילוק המשכנתא לטובת הבנק. ביום 29.03.2021 ניתנה החלטת כב' הרשמת (כתוארה אז) לפיה בקשת הנתבע נדחתה וצו איסור הדיספוזיציה יוותר על כנו בכפוף לכך שהמבקשת תמציא התחייבות עצמית וכן ערבות מוגבלת של צד שלישי ע"ס של 50,000 ₪.
23. בעניינם של הצדדים התנהל דיון הוכחות במהלכו נחקרו התובעת, בנם של הצדדים, הנתבע ואביו.
24. יצוין, כי ביום 13.6.22 הגישה התובעת בקשה למתן צו עשה לחיוב הנתבע בכלל הוצאות הבית, או לחילופין לפסיקת מזונות זמניים לתובעת. לאחר קבלת עמדת הנתבע, הוריתי כי מכלול העניינים יבחנו במסגרת פסק הדין.
25. לאחר הגשת סיכומי הצדדים, ניתן פסק הדין.
- התביעה למתן פסק דין הצהרתי :**
26. ביום 17.9.2020 הגישה התובעת את התביעה למתן פסק דין הצהרתי כמפורט לעיל.
27. לטענת התובעת היא זכאית למחצית מזכויות הבעלות בדירה מהנימוקים שלהלן:
- א. במשך כל שנות נישואיהם הנתבע הציג מצג כי הדירה שייכת לשניהם וכך גם התובעת חשבה כי הדירה נרשמה גם על שמה, אולם רק בעת שהנתבע נזקק ליטול הלוואה מהבנק, היא הבינה שהדירה נרשמה ע"ש הנתבע בלבד, עת הבנק דרש ממנה לחתום על מסמכים הנוגעים להלוואה ועל כן ביקשה התובעת לערוך הסכם ממון אשר מסדיר את זכויותיה בדירה ואת פרעון החובות המשותפים.
- ב. התובעת רומתה והוטעתה ע"י הנתבע בכל הנוגע לזכויותיה בדירה ולהליך אישור ההסכם שכן היא מצידה מילאה את חלקה בהסכמות שגובשו בין הצדדים וחתמה על מסמכי היתור לטובת הבנק לצורך נטילת הלוואת המשכנתא על הדירה לטובת עסקו של הנתבע, אולם מאידך הנתבע מיאן לאשר את ההסכם וההליך נמחק.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

- 1 ג. הדירה נרכשה כשישה חודשים לאחר נישואי הצדדים מאת אדם אחר שאינו אבי הנתבע, כפי
2 שניתן לראות מהסכם הרכישה שהוגש לבית המשפט, כך שהדירה לא ניתנת במתנה לנתבע, כפי
3 טענת הנתבע.
- 4 ד. הנתבע הודה בעדותו כי בשנים הראשונות לנישואי הצדדים חשבון הבנק שלהם היה משותף, כך
5 שכל הכנסות הצדדים וכן כספים נוספים נכנסו לחשבון המשותף ורק לאחר שנים הצדדים
6 הפרידו את החשבונות בשל חובות שהצטברו בחשבון המשותף. גם לאחר הפרדת החשבונות כל
7 אחד מהצדדים תרם לבית כפי יכולתו מבלי שיש ביניהם חלוקה ברורה בנוגע להוצאות הבית
8 והמשפחה.
- 9 ה. התובעת זכאית למחצית מהזכויות בדירה שכן התקיימו ביניהם יחסי שיתוף במשך למעלה מ
10 30 שנים, בייחוד כשמדובר בדירה שהיתה דירת המגורים היחידה של הצדדים בה גידלו את
11 שלושת ילדיהם המשותפים.
- 12 ו. בשנת 2017 ערכו הצדדים שיפוץ נרחב בדירה כשהתובעת תכננה בעצמה את רוב השיפוץ ושילמה
13 יותר ממחצית עלות השיפוץ, שיפוץ שהעלה משמעותית את ערך הדירה שלאחריו התיר הנתבע
14 לבנק לנקוט בהליכי מכירת הדירה.
- 15 28. מנגד, טען הנתבע כי הינו הבעלים של מלוא הזכויות בדירה מהטעמים שלהלן:
- 16 א. הדירה רשומה ע"ש הנתבע בלבד, נרכשה עבורו ע"י אביו וניתנה לו במתנה ע"י אביו ולכן לא חל
17 עליה שיתוף והיא שייכת באופן בלעדי לנתבע.
- 18 ב. הצדדים שמרו על הפרדה רכושית, לכל אחד מהם חשבון בנק משלו והם אינם חולקים חשבון
19 בנק משותף. אשר לכלכלת הבית, כל אחד מהצדדים תרם את חלקו ושילם כפי יכולתו. בהתאם
20 לכך רמת חייהם היתה צנועה בהתאם ליכולות הכלכליות הנמוכות של הצדדים.
21
- 22 ג. מאז ומתמיד היה ידוע שהדירה שייכת לנתבע בלבד ועל כן היא נרשמה על שמו בלשכת רישום
23 המקרקעין. לנתבע מעולם לא היתה כוונה לשותף את התובעת בזכויות בדירה.
- 24 ד. הסכם הממון שנערך ביום 22.10.10 נערך על ידי בת דודתה של התובעת, עורך דין במקצועה
25 והינו הסכם מקפח. מהות ההסכם היתה סילוק חובות משותפים כאשר הוראות ההסכם קובעות
26 תנאים לכיסוי החובות המשותפים כאשר בכל מקרה התובעת לא תהיה חייבת בחובות מול צד
27 ג' מלבד המשכנתא שנלקחה על הדירה שבעלות הנתבע, אשר התחייבו לסלקה בחלקים שווים
28 ביניהם.
- 29 ה. ההסכם הוגש לאישור לביהמ"ש בשנת 2015 אולם לא אושר בסופו של יום ולא ניתן להסתמך
30 עליו. מכל מקום, העובדה שהתובעת ניסתה להחתים את הנתבע על הסכם ממון המעניק לה
31 מחצית הזכויות בדירה, מהווה ראיה לכך שהתובעת ידעה שהדירה אינה שייכת לה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

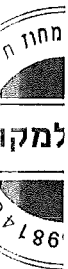
- 1 משנת 2015 ועד היום התובעת לא העלתה כל טענה אודות זכויותיה בדירה והדבר מלמד כי היא
2 זנחה את טענותיה ובכל מקרה הדבר מהווה הסכמה כי הזכויות בדירה הן של הנתבע בלבד
3 ומהווים ראייה להעדר כוונת שיתוף בדירה.
- 4 לחילופין, ככל שיקבע כי מחצית הזכויות בדירה שייכות לתובע, אזי זכויות אלו כפופות לתשלום
5 המשכנתא שנטלה על הדירה. התובעת לא מכחישה כי חתמה על כתב ויתור מול הבנק ודי
6 בהודאתה שחתמה עליו כהודאת בעל דין בכדי לקבוע כי הזכויות בדירה כפופות למשכנתא.
- 7 ה. התובעת לא העלתה במשך כל השנים כל טענה כנגד כתב הויתור אלא רק ביום 17.1.22 הגישה
8 תביעה לבית משפט שלום כנגד הבנק הממשכן וכנגד הנתבע לבטל את כתב הויתור. כך או כך,
9 טענותיה של התובעת הינן טענות מאוחרות שהועלו בעל פה כנגד מסמך בכתב.
- 10 ט. לא זו אף זו, הוראות הסכם הממון מלמדות כי אומד דעת הצדדים היה לשלם את המשכנתא
11 יחדיו. מהות הסכם הממון היתה סילוק החובות המשותפים כאשר הוראות ההסכם קובעות
12 תנאים לכיסוי החובות וכי בכל מקרה התובעת לא תהיה חייבת בחובות מול צד ג', מלבד
13 המשכנתא שנלקחה על דירת הנתבע אשר הצדדים התחייבו לסלק בחלקים שווים.
- 14 י. משכך, ככל שביהמ"ש יעתר לתביעת התובעת ויקבע כי מחצית הזכויות בדירה שייכות לתובעת,
15 הרי שזכויות אלו כפופות לתשלום חוב המשכנתא ובהתאמה, על התובעת לשאת במחצית חוב
16 המשכנתא מתוך חלקה בדירה.
- 17
18 **דיון והכרעה:**
19
- 20 29. בענייננו הצדדים נישאו ביום [REDACTED] ומשכך חל עליהם משטר איזון משאבים בהתאם להוראות
21 חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג – 1973 (להלן: "חוק יחסי ממון").
- 22 30. סעיף 5(א) (1) לחוק יחסי ממון בין בני זוג קובע כדלקמן:
23
- 24 "5. (א) עם התרת הנישואין או עם פקיעת הנישואין עקב מותו של בן זוג (בחוק זה פקיעת
25 הנישואין) זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של כלל נכסי בני הזוג, למעט –
26 (1) נכסים שהיו להם ערב הנישואין או שקיבלו במתנה או בירושה בתקופת הנישואין;
27 (2) גימלה המשתלמת לאחד מבני הזוג על-ידי המוסד לביטוח לאומי, או גימלה או פיצוי
28 שנפסקו או המגיעים על פי חיקוק לאחד מבני-הזוג בשל נזק גוף, או מוות;
29 (3) נכסים שבני הזוג הסכימו בכתב ששוויים לא יאוזן ביניהם.
30 (ב) בפקיעת הנישואין עקב מותו של בן זוג יבואו, לענין הזכות, לאיזון המשאבים, יורשיו
31 במקומו".
- 32
33 31. כאמור, על פי סעיף 5 (א) (1) לחוק יחסי ממון כלל הנכסים שיש לבני זוג בעת פקיעת הנישואין הינם
34 נכסים משותפים, למעט נכסים "חיצוניים", כגון נכסים שהיו לבני הזוג ערב הנישואין ו/או
35 שהתקבלו במתנה או בירושה בתקופת הנישואין. עם זאת, הנחת מוצא זו אינה בבחינת "סוף פסוקי"

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

- 1 ובמקרים מסוימים אין מניעה להכללת נכסים חיצוניים בנכסים ברי האיזון. על הטוען לשיתוף בנכס
2 החיצוני, מוטל הנטל לשכנע כי מערך העובדות אכן מצביע על כוונה ליצור שיתוף בין בני זוג בנכס
3 החיצוני הנדון ועליו להוכיח "דבר מה נוסף" שיעיד על כוונת שיתוף של בן הזוג האחר בנכס
4 הספציפי.
5
- 6 32. לאורך השנים וכמפורט בפסיקה רבה, בית המשפט נוטה להקל ברמת הנטל כאשר עסקינן בדירת
7 מגורים נוכח ייחודה כ"נכס משפחתי מובהק, לעיתים הנכס המשמעותי ביותר של בני הזוג
8 ולעיתים אף היחיד" (ר' רע"א 8672/00 אבו רומי נ' אבו רומי (פורסם במאגרים, 13.8.95).
9
- 10 33. בבע"מ 1398/11 אלמונית נ' אלמוני (פורסם במאגרים, ביום 26.12.12) שהינו פסק דין מתווה הדרך
11 בסוגיית כוונת השיתוף הספציפי בדירת מגורים אשר נרכשה על ידי אחד מבני הזוג טרם הנישואין
12 וששימשה למגורי הצדדים במהלך שנות נישואיהם נאמרו דבריו של כב' הש' א. רובינשטיין כדלקמן:
13 "רוח העידן, פתיחת הדלתות לגישה שאינה 'פורמאלית' בלבד הנאחזת ברישום הנכס,
14 אלא בוחנת מצבים חברתיים ואישיים למהותם, מרחפת על פני הפסיקה זה שנים באשר
15 לשיתוף הנכסים גם לגבי נכסים שנרכשו לפני הנישואין, ובייחוד דירת המגורים ... ככל
16 שהתוכן המשותף שנוצק לקניין, ובוודאי לדירת המגורים של זוג ומשפחה, משמעותי
17 יותר, וככל שהיתה שותפות נמשכת בחיי הנישואין ולה ביטויים מסוגים שונים, גם אם
18 לא היו החיים 'גן של ורדים' בכל עת ובכל שעה, כן מצדיקה ההגינות כי תגבר ההתייחסות
19 לחזקת השיתוף, ובייחוד על נכס כמו דירת המגורים, קן המשפחה" (שם, בעמ' 671-672).
20
- 21 34. במהלך השנים הצביעה הפסיקה על מספר אינדיקציות שיכולות להוות "דבר מה נוסף" הנדרש לצורך
22 קיומו של אותו שיתוף ספציפי בדירת מגורים, ובכלל כד: משך תקופת הנישואין ומשך התקופה בה
23 התגוררו הצדדים בדירה המשותפת, אווירת השיתוף הכלכלי במהלך הקשר, השקעה של הבן זוג הלא
24 רשום בנכס, השתתפות במשכנתא, השתתפות בשיפוץ הנכס ומערכת היחסים הכלכלית ששררה בין
25 הצדדים, שיקולי הגינות הכרוכים בהתנהגות הצדדים ביחס לנכס, מצגים נמשכים מצד הבעלים
26 הרשום המעידים על שיתוף שמתבטאים בגילויים חיצוניים ועוד ועוד (ראו בע"מ 1398/11 אלמונית נ'
27 אלמוני, פורסם במאגרים ביום 26.12.12).
28
- 29 35. כך, בבע"מ 10734/06 פלוני נ' פלונית (פורסם במאגרים, ביום 14.3.07) פורטו הדברים מפיו של כב'
30 השופט א. רובינשטיין כדלקמן:
31 "...גבולות הגזרה" אינם חדים, אך כך מטבע הדברים: אי אפשר לקבוע מראש כללים
32 ברורים באשר לכל האפשרויות שמזמנת המציאות האנושית. לכן גם מתלבטים בתי
33 המשפט ממקרה למקרה, באשר לנכס הספציפי בו מדובר וכוונת הצדדים לגביו. הפרשנות
34 בה דיברנו יסודה בשיקולי הגינות במקרים שבהם הכף נוטה, במכלול ההשקעות בנכס,
35 בהתנהגות הצדדים הכרוכה בו, לעבר השיתוף. מובן כי הדברים אינם נטולים בעייתיות,
36 כיוון שלעיתים קשה לכמת את ההשקעות ואת "ההתנהגות ההשקעתית", אך לכן יש לנהוג
37 זהירות ביישום, ואולם כאמור קשה לקבוע מראש את גבולותיו המדויקים לכל מקרה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

- 1 השאלה בנידון דידן היא אפוא שאלה עובדתית, האם הוכיחה המשיבה - והנטל הבסיסי
2 אכן עליה, גם אם עבר בשלב מסוים אל המבקש - יצירת שיתוף ספציפי בדירה".
3
- 4 36. וכן, בפסק דין שניתן בעת האחרונה בבע"מ 1059/17 פלוני נ' פלונית (פורסם במאגרים, ביום 5.2.17)
5 הובהרה שוב ייחודיות ההכרעה בסכסוכים בין בני זוג ובפרט בקשר לדירת מגורים בה התגוררו
6 הצדדים וילדיהם וכדלקמן:
7
- 8 "סבורני כי אין לראות את הזוגיות ככלל כשותפות מסחרית – כלכלית אלא בהקשר על
9 'הקהילתיות המשפחתית' – ולטעמי מונח מתאים לכך הוא 'הבית המשפחתי', וכמות
10 שנודמן לי לציין בערב ההשקה לספר השיתוף הזוגי (לשכת עורכי הדין ירושלים, י"א באלול
11 תשע"ו (14.9.16), 'נזכור, זוגיות אינה רק עולם כלכלי ... היא עולם של רגשות, אינטימיות,
12 לעתים אהבה ענקית ההופכת לאיבה ענקית לא פחות, ואלה גורמים שעלינו לשקול, בהצבת
13 התיאוריה ובמבחן המעשי. תפקיד בתי המשפט בסופו של יום הוא לנסות להגיע, בתוך מה
14 שלפניהם, לתוצאה שיש בה צדק, בגדרי הדין".
15
- 16 מן הכלל אל הפרט, לענייננו:
- 17 37. במקרה דנן, לאחר בחינת מכלול הראיות שהוגשו לתיק וכן עדויות הצדדים, נחה דעתי כי הגם
18 שהדירה נרשמה על שם הנתבע בלבד, אזי התובעת הצליחה להוכיח מארג של ראיות ונסיבות שיש
19 בהן כדי להוות "דבר מה נוסף" כנדרש על פי הפסיקה לצורך הוכחת כוונת שיתוף ספציפי בדירת
20 המגורים. להלן אפרט נימוקי לכך;
21
- 22 הדירה נרכשה לאחר נישואי הצדדים ושימשה כדירת מגוריהם היחידה:
23
- 24 38. הדירה נרכשה ביום 7.9.1988 (מוצג בימ"ש 1) קרי כחצי שנה לאחר שבני הזוג נישאו.
25
- 26 39. הנתבע לא הוכיח כי הדירה הועברה לו במתנה ע"י אביו, שכן על פי החוזה הדירה נרכשה
27 כאשר אביו הינו מיופה הכוח של המוכר כאשר לטענת הנתבע המוכר הוא דודו, קרוב משפחה
28 של הנתבעים והרוכש הינו הנתבע.
29
- 30 40. כן עולה כי המוכר והקונה – הנתבע חתמו על טופסי מס שבח לרשות המיסים, כך שאביו של הנתבע
31 אינו חתום על טפסים אלו, כמי שנתן מתנה לנתבע.
32
- 33 41. הפועל היוצא של האמור הוא שלא הוכח כי מדובר בעסקת מתנה מאב לבנו, אלא מדובר ברכישת
34 דירה מצד שלישי כלשהו. בנסיבות אלו, הנתבע לא הרים את הנטל להוכיח כי מדובר בדירה שקיבל
35 באביו במתנה וגם לא הוכיח כי כספי רכישת הדירה היו כספים בלעדיים של אביו.
36
37
38
39

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

- 1 הודאות ברורות ומפורשות של הנתבע אודות שיתוף התובעת בדירה:
2
3 42. יתר על כן, גם אם מדובר בדירה שניתנה במתנה ע"י אביו של הנתבע במהלך הנישואין ונרשמה על
4 שם הנתבע בלבד (עניין שלא הוכח כאמור), אזי שוכנעתי כי התובעת הצליחה להרים את הנטל
5 להוכיח כוונת שיתוף ספציפי בדירה.
6 43. במקרה דנן, קיימות הודאות מפורשות של הנתבע אודות שיתוף התובעת במחצית הזכויות בדירה
7 לצד מצגים נוספים, כמפורט להלן.
8 44. כאמור, ביום 22.10.2010 חתמו הצדדים על הסכם ממון ובשנת 2015 הגישו בקשה לאישורו בפני
9 ביהמ"ש. בקשה זו נדונה בפני מותב זה (תה"ס 15-03-44289).
10 45. במסגרת הליך זה ובשני דיונים שהתקיימו לקראת אישור ההסכם, הודה הנתבע באופן מפורש
11 במהלך הדיון בהצהרות שתועדו בפרוטוקול כי מדובר בדירת מגורים משותפת וכי לתובעת יש
12 מחצית (50%) מזכויות הבעלות בדירה זו.
13 46. כך, בדיון ביום 14.4.2015 הצהיר הנתבע כי הדירה הינה דירה משותפת וכי מטרתו להגן על זכויותיה
14 של התובעת וכדבריו (מכאן ואילך, ההדגשות אינן במקור):
15 "את ההסכם ערכה עבורנו [REDACTED] שהיא בת דודה של [REDACTED]. יש לנו דירה
16 משותפת, הדירה רשומה רק על שמי. אני ניגשתי לשעבד את הדירה בבנק כדי לקחת
17 הלוואה בסדר גוגל של 750,000 ₪. בבנק ביקשו גם את החתימה של [REDACTED] היא לא רצתה
18 לחתום ואז הגענו למירב בתור עו"ד שתייעץ לנו מה לעשות. עו"ד הציעה שנעשה הסכם
19 שיגן על [REDACTED] הלוואה כבר נלקחה. הלוואה היא משכון לטובת העסק על מנת שאוכל
20 לעבוד. הדירה משמשת כביטחון לעסק.
21
22 אני מבקש לעבור שוב על ההסכם ולהבין את כל המשמעויות שלו. אני מבקש שבית
23 המשפט יקבע מועד נוסף קרוב על מנת שאוכל לקרוא את ההסכם שוב ולהבין את כל
24 המשמעויות המשפטיות שלו".
25
26 47. בנוסף, בדיון ביום 27.4.2015 הצהיר הנתבע פעם נוספת בפני בית המשפט כי לתובעת יש מחצית
27 מזכויות דירת המגורים וכדבריו: "אני מצהיר שמבחינתי 50% מזכויות הבית שייכות למבקשת
28 אבל אני מבקש ליצור הסדר לגבי החובות שיהיה יותר פשוט וברור".
29 48. כן נרשמו דברי המבקשים בפרוטוקול כך: "אנו מבקשים לערוך הסכם פשוט יותר ולכן מבקשים
30 מבית המשפט לחוק את ההליך ואנו נגיש הסכם חדש לחתימתו של בית המשפט".
31 49. הנה כי כן, אומנם הסכם הממון לא אושר בסופו של יום על ידי בית המשפט שכן הנתבע ביקש לערוך
32 הסכם פשוט יותר המתייחס להסדרת החובות המשותפים, אולם לא ניתן להתעלם משתי הצהרותיו
33 של הנתבע בפני בית המשפט לפיהן דירת המגורים הינה דירה משותפת לצדדים; הן בדיון מיום

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

- 1 14.4.2015 במסגרתו טען כי לצדדים יש דירה משותפת והן בדיון מיום 27.4.2015 במסגרתו אישר
2 אישר באופן מפורש כי "מבחינתו" לתובעת יש 50% מהזכויות בדירה. משכך, מדובר **בהודאות בעל**
3 **דין** אשר הצהיר בשתי הזדמנויות בפני בית המשפט כי הזכויות בדירה הינן זכויות משותפות לו
4 ולתובעת. ברי כי מדובר בהודאות מפורשות אשר אינן כפופות להליך אישור ההסכם ועומדות בפני
5 עצמן.
- 6 50. כמו כן, הנתבע הציג מצגים של שיתוף התובעת בזכויות בדירה גם בפני ילדיהם של הצדדים. **בנם**
7 **של הצדדים** הגיש תצהיר עדות ראשית מטעם התובעת בו הצהיר כדלקמן:
8
9 **31"** תמיד ידעתי וגם אחיותיי ידעו שהדירה הזו שלנו, כלומר של אמא ואבא. היו מידי
10 פעם דיבורים סביב השולחן על זה שהדירה שלנו, לאמא לא היה ספק שיש לה
11 חצי בדירה.
12 **32.** לפני מס' שנים היו דיבורים על מכירת הדירה ורכישת דירה במקום אחר ומתוך
13 השיחות תמיד היה ברור שהדירה של שניהם יחד.
14 **33.** היו כמה פעמים שאמא העלתה את העובדה שהדירה רשומה רק על שם אבא והוא
15 ענה בפני כולנו, שזה עניין פורמלי. גם לנו הילדים היה ברור שהדירה היא של
16 שניהם ושמענו את אבא אומר מפורשות חוזר על כך שהדירה של שניהם ועניין
17 הרישום הוא רק פורמלי כי סבא דרש זאת.
18 **34.** מכיוון שאבא הסתיר הכל מאמא, איננו יודעים בוודאות אך כנראה שהדירה
19 נרכשה מכספים של אבא מהעסק כלומר שהם גם של אמא אבל בגלל התעקשות
20 סבא, הדירה נרשמה רק על שם אבא".
21
- 22 51. יצוין, כי בנם של הצדדים לא נחקר על דברים אלו. כל שנשאל הבן בחקירתו הוא מתי נרכשה הדירה,
23 ולכך השיב כי למיטב ידיעתו בעת שהוריו התחתנו (עמ' 57, ש' 7-8). בנסיבות אלו, משהאמור בתצהיר
24 הבן לא נסתר, יש ליתן משקל לדבריו אלו.
25
- 26 52. כמו כן, **התובעת** העידה כי ידעה לאורך כל השנים כי הדירה שייכת גם לה ועדות זו עשתה עלי רושם
27 אמין. מקובלת עלי גרסת התובעת כי ראתה בדירה זו דירת מגוריהם המשותפת, שכן מעולם לא
28 דובר ביניהם על הפרדה רכושית כל שהיא, לא נחתם הסכם ממון המעיד על הפרדה רכושית ובסופו
29 של יום כאשר נחתם הסכם ממון נקבע בו באופן מפורש כי הדירה הינה משותפת לשני הצדדים
30 והנתבע הצהיר כי יש לתובעת יש 50% מהזכויות בדירה.
31
- 32 53. לא זו אף זו, כשנשאלה התובעת על מועד אישור ההסכם היא השיבה **"ארור היום הזה"** (עמ' 26, ש' 5)
33 והסבירה כי היא רומתה על ידי הנתבע שכן מחד היא התחייבה לחובות העסק ומאידך נותרה ללא
34 הבטחת זכויותיה בדירה. דברים אלו שנאמרו מדם ליבה של התובעת היו אמניים עלי. יש בכך כדי
35 לחזק את המסקנה כי היה ברור לשני הצדדים שלתובעת יש מחצית הזכויות בדירה וכי כל שביקשו
36 להסדיר במסגרת ההסכם הוא את נושא תשלום החובות המשותפים של העסק בשים לב לכך
37 שבאותה עת נטלה הלוואת משכנתא על הדירה לצורך עסקו של הנתבע.
38

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

54. בנוסף, גם הנתבע בסיכומיו טען כי "הוראות הסכם הממון מלמדות כי אומד דעת הצדדים היה לשלם את המשכנתא יחד" וזאת על מנת לבסס את טענתו לפיה ככל שביהמ"ש יעתר לתביעה ויקבע כי הדירה הינה משותפת, אזי יש לקבוע כי התובעת מחוייבת במחצית המשכנתא שנטלה על הדירה (סעיף 69 לסיכומים). מדובר בטענה עובדתית לכל דבר ועניין. משמע, גם לאחר ניהול ההליך ובמסגרת סיכומיו מאשר הנתבע כי אומד דעתם של הצדדים בהסכם היה כי הצדדים ישאו במשותף בחוב המשכנתא שהוטל על הדירה. בכל הכבוד, הנתבע אינו יכול לגזור מההסכם רק סעיפים אשר נוחים לו, ועל כן יש לקבל מכוח גזירה שווה את הצהרותיו אודות שיתוף בדירה כולה (ולא רק חוב המשכנתא שהוטל עליה).
- 9
10 מערכת יחסים כללית של שיתוף כלכלי:
55. נטיית הפסיקה היא לראות בדירת מגורים יחידה בה התגוררו בני זוג תקופה ארוכה וגידלו את ילדיהם המשותפים כנכס משפחתי מובהק, כך שהרישום כשלעצמו אינו בהכרח משקף את הבעלות על הדירה. בענייננו, מדובר בבני זוג הנשואים למעלה מ-30 שנים כאשר הדירה נרכשה כ-6 חודשים לאחר נישואיהם, הצדדים התגוררו בדירה זו החל משנת נישואיהם הראשונה, גידלו בה את שלושת ילדיהם המשותפים, כאשר הנתבע הציג בפני התובעת מצגים כי הדירה שייכת גם לה ואף מאוחר יותר עוגנו מצגים אלו בהסכם הממון שנחתם ע"י הצדדים.
56. כן הנתבע הודה כי בתחילת נישואי הצדדים, הם ניהלו חשבון בנק משותף ורק בשלב מאוחר יותר לפני כעשור בערך החליטו לנהל חשבונות בנק נפרדים וזאת לאור כך שהחשבון המשותף נכנס ליתרת חוב גדולה. משמע, הצדדים התנהלו מתחילת נישואיהם במסגרת של שיתוף ולא במסגרת של משטר הפרדה רכושית. העובדה כי בשלב מאוחר יותר לכל אחד מהצדדים היה חשבון בנק משלו אינה מעידה על משטר של הפרדה רכושית ובפרט משניתן הסבר סביר מדוע חשבון הבנק המשותף נסגר. מעבר לכך, הנתבע לא הוכיח התנהלות של הפרדה רכושית בין הצדדים, לא הוכיח כיצד היתה ההתנהלות הכספית בנוגע להוצאות הבית והמשפחה, אלא להיפך טען שכל אחד מהצדדים תרם לבית כפי יכולתו ועל כן, גם טענה זו מעידה כי הצדדים חיו בשיתוף כלכלי ביניהם.
57. בנוסף, עצם העובדה כי בית המגורים שועבד לטובת חובות העסק מעידה על שיתוף בין הצדדים, כאשר במעמד החתימה על הסכם הממון הצהיר הנתבע כי מטרת ההסכם היתה להסדיר את נושא תשלום החובות המשותפים שחלים על הצדדים לרבות חובות העסק. מכאן שלא ניתן לראות בתובעת כצד נפרד להתנהלות הכלכלית (ואף העסקית) של הנתבע שכן התובעת התחייבה לשאת בחלק מחובות עסקי הנתבע ואף ניאותה לחתום על מסמכים פוזיטיביים אשר מתחייבים לצורך קבלת הלוואת המשכנתא להסדר חובותיו של הנתבע בעסק.
58. כן התובעת טענה כי במהלך החיים עבדה בעבודות שונות, כמזכירה בחברת ביטוח ולאחר מכן עבדה תקופה מסויימת ~~לעבודתה~~ ונבגין עבודה זו לא קיבלה שכר. טענה זו לא נסתרה ע"י הנתבע ויש בהתנהלות זו כדי להעיד על מאמץ משותף של התובעת אשר תרמה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

1 בעבודתה לעסק המשפחתי מבלי שקיבלה על כך שכר נפרד כך ששניהם התקיימו מהשכר שהנתבע
2 קיבל.
3
4 59. כן, התובעת אישרה כי מצב בבית היה בכי וכי פעמים רבות היא נאלצה לשלם חובות משותפים לבית
5 כגון חוב לרשות השידור, שכן הנתבע טען כי אין לו כסף (עמ' 49 ש' 28-34). מכאן, כל אחד מהצדדים
6 תרם לבית כפי יכולתו דבר המעיד אף הוא על שיתוף כללי בין הצדדים ולא על חלוקה מחושבת
7 ודווקנית של הוצאות הבית והמשפחה.

שיפוט משותף של הדירה:

8
9
10
11
12 60. התובעת העידה כי השקיעה כספים לצורך שיפוצה של הדירה. אומנם התובעת לא הציגה קבלות
13 ואסמכתאות על הוצאות שיפוט הדירה, אולם טענה זו לא הוכחשה ע"י הנתבע. לא סביר בעיני
14 שהתובעת היתה משקיעה כספים בשיפוט הדירה, אלמלא ידעה כי היא בעלת מחצית מהזכויות
15 מהדירה.
16
17 61. יתר על כן, בנם של הצדדים הצהיר בתצהירו כי "בשנת 2017 כשתשתיות הבית קרסו והוא היווה
18 סכנה בריאותית לכולם, הוחלט לעשות שיפוט מקיף. אמי עשתה את כלל הבחירות העיצוביות,
19 התכנון וניהולה שיפוט מא' עד ת' וגם השתתפה באופן פעיל בתשלום מכסף שחסכה" (סעיף 19
20 לתצהיר). יצוין כי הבן לא נחקר על דברים אלו ויש בכך כדי לתמוך בטענת התובעת אודות השקעת
21 מאמצים הן כספיים והן פיזיים בהשבחת הדירה.
22
23
24

שיתוף התובעת בחובות רבות חוב המשכנתא שנלקח על הדירה:

25
26 62. כאמור, הנתבע העיד כי מטרתו של הסכם הממון היתה להסדיר את עניין החובות המשותפים וכי
27 בשנת 2010 נאלץ ליטול הלוואה מהבנק ע"ס 750,000 ₪ לאחר שהחברה נקלעה לחובות.
28
29 63. במסגרת הדיון לאישור ההסכם טען ביום 17.4.2015: "אני מצהיר שמבחינתי 50% מהזכויות הבית
30 שייכות למבקשת אבל אני מבקש ליצור הסדר לגבי החובות שיהיה יותר פשוט וברור". הנה כי כן,
31 מעבר להצהרה על זכויות התובעת בדירת המגורים, הנתבע ביקש לקבוע הסדר ברור יותר לעניין
32 החובות, כאשר בהסכם הממון נקבע כי חבות התובעת במשכנתא שנטלה דאז על הדירה תהיה רק
33 עד לגובה מחצית סכום המשכנתא ותשולם מתוך חלקה של התובעת בדירה וכי מעבר לכך התובעת
34 לא תהיה חייבת בחובות נוספים. כן, כתנאי להעמדת הלוואה הבנק דרש כי התובעת תחתום על
35 מסמך לפיו לא תהיה לה כל טענה בקשר לזכויותיה בדירה ולצורך הסדרת כל האמור, ערכו הצדדים
36 הסכם ממון ביניהם כאשר במקביל לעריכתו חתמה התובעת על מסמך ויתור זכויות לבנק לצורך
37 קבלת הלוואה עבור עסקיו של הנתבע. בהתאם הוסכם בין הצדדים בהסכם הממון כך: "מהות
38 הסכם זה ב "ניקיון" כל החובות העומדים למי מבין הצדדים במועד החתימה על הסכם זה ו/או
39 בכל זמן קודם לו. האישה מסכימה להתחייב במסגרת הלוואה המשכנתא, כנגד הצהרת הבעל, כי

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

- 1 יעשה שימוש בכספי הלוואת המשכנתא כדי להשיב חובות וכדי שלא לגרום לכל חיוב של האישה
2 כלפי צדדים שלישיים בכל מן הזמנים, באופן שהזכויות העומדות לאישה עובר לחתימת הצדדים
3 על הסכם זה, לא יפגעו, ולא יוצר מצב שבו ביום איזון המשאבים יהא חלקה של האישה שלילי
4 (כלומר שלא יהיה מצב שבו האישה תהיה ברת חוב כלפי צד שלישי כלשהו)."
5
- 6 יצוין, כי בסעיף 69 לסיכומיו שב וטען הנתבע כי מהותו של ההסכם היתה "סילוק החובות .64
7 המשותפים" וטענה זו תומכת בגרסת התובעת לפיה הצדדים התנהלו במשטר שיתופי, שכן לא ייתכן
8 כי התובעת תהא שותפה רק לחובות הצדדים אולם לא יהיו לה כל זכויות ברכוש ששועבד לטובת
9 חובות משותפים אלו.
10
- 11 לא זו אף זו, עיגון לשיתוף כאמור ניתן לראות גם במסגרת סעיף 4 (ב) להסכם הממון בו נקבע כך: .65
12 "החובות ו/או הערות האזהרה ו/או העיקולים אשר על הדירה ישולמו/יכוסו/יוסרו מתוך כספי
13 הלוואת משכנתא אשר יבקשו הצדדים לקבל מבנק מזרחי בע"מ, סניף בורסת היהלומים ברמת גן
14 (להלן: "הבנק") והבעל ידאג להסיר כל חוב של צד שלישי, למעט רישום משכנתא לטובת הבנק
15 בגין ההלוואה אשר תילקח על ידי הצדדים כאמור (להלן: "הלוואת המשכנתא או "המשכנתא")"
16 וכן בסעיף 4 (יב) להסכם בו נקבע כך: "הצדדים מצהירים כי במקרה של גירושין, חו"ח ... חבות
17 האישה תהיה מוגבלת למחצית מחוב המשכנתא כפי שיהיה באותה העת, כשחוב זה של האישה
18 יכוסה מתוך חלקה של האישה בדירה ולא מעבר לחלקה בדירה... בפשטות, המקסימום חוב אשר
19 יוכל לקום לאישה בכל זמן מן הזמנים הוא שווי מחצית מן הדירה כפי ערכה ביום פקודה". ודוק,
20 בסיכומיו צטט הנתבע את סעיף 4 (יב) להסכם וטען כי בהתאם להוראות הסכם הממון אומד דעת
21 הצדדים היה לשלם את הלוואת המשכנתא במשותף, משמע בין הצדדים היתה התנהלות כלכלית
22 של שיתוף בחובות ובהתאם לכך גם בזכויות.
23
- 24 יתר על כן, אין חולק כי התובעת ביצעה את חלקה עפ"י ההסכם וחתמה לבנק על מסמכי הלוואה .66
25 שאפשרו לנתבע ליטול הלוואה בסך 750,000 ₪, כספים שהלכו כולם לטובת עסקו של הנתבע. בכך
26 ביצע התובעת את חלקה העיקרי עפ"י ההסכם בעוד שכיום הנתבע מבקש להתנער מחלקו האחר
27 של ההסכם המכיר בשיתוף התובעת בזכויות בדירת המגורים. מדובר בהתנהלות בחוסר תום לב של
28 הנתבע. בעניין החתימה על מסמכי הלוואה לבנק טענה התובעת כי רומתה ע"י הנתבע וכדבריה
29 "רומיתי.. הכלב עשה את שלו הכושי עשה את שלו, הכושי יכול ללכת" (עמ' 26 ש' 25-30). משמע,
30 בהתאם להסכמות הצדדים לפיהן הנתבע ראה בתובעת שותפה גם בזכויות בדירה וגם בקשר לחובות
31 של העסק וכן משיקולי צדק והגינות במערכת יחסים בין בני זוג כאשר צד אחד ממלא את חלקו
32 בהסכמות בין הצדדים, הרי שיש בכך כדי לבסס את טענת התובעת לפיה קיימת לה זכות שיתוף
33 בדירה כשם שיש לה חיוב מבחינת הנתבע בחובות המשותפים של הצדדים.
34
- 35 בנסיבות אלו, מכל הנימוקים שפורטו לעיל, אני קובעת כי התובעת הצליחה להרים את הנטל .67
36 להוכיח את כוונת השיתוף בדירת המגורים ואני קובעת כי הצדדים הינם בעלים בחלקים שווים
37 בדירת המגורים.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20

תלה"מ 42570-09-20

משמעות מסמך הויתור לבנק ושאלת חיוב התובעת במחצית חוב המשכנתא על הדירה :

- 1
- 2 68. אומר כבר עתה, כי לא מצאתי לקבל את טענת התובעת לפיה היא פטורה מתשלום חוב המשכנתא
- 3 על הדירה, מאחר שלא הבינה משמעות מסמך זה וכי סמכה בעיניים עצומות על בת דודתה שערכה
- 4 את הסכם הממון ועל התובע, ואפרט נימוקיי לכך ;
- 5
- 6 69. ראשית, התובעת הודתה בעצמה כי בבסיסו של הסכם הממון היתה דרישת הבנק לחתימה על מסמך
- 7 ויתור הזכויות בדירה, בעקבות ההלוואה שהנתבע רצה ליטול לצרכי העסק ושעבוד הדירה כתנאי
- 8 להלוואה זו. קרי אלמלא הצורך בנטילת הלוואה מהבנק ורישום משכנתא לרבות הסדרת אחריותה
- 9 של התובעת לחלק מהחובות המשותפים כמפורט בהסכם, נראה כי הסכם הממון לא היה בא אל
- 10 העולם ועל כן אין כל היגיון בטענת התובעת לפיה לא הבינה או לא ידעה שדירת המגורים תשועבד
- 11 לבנק. התובעת הודתה בעדותה כי התחייבה על כך "שבעלי יכול למשכן את הדירה לטובת העסק"
- 12 (עמ' 43, ש' 24). קרי, התובעת הבינה היטב את מהותו ומשמעותו של ההסכם שכן ידעה שהעסק
- 13 בחובות וכן לכל אורך עדותה העידה כי לא היה כסף בבית והם היו בחובות. כן התובעת העידה כי
- 14 אם בני הזוג היו נשארים יחד היא היתה משלמת את חוב המשכנתא והם היו עומדים בתשלומים
- 15 (עמ' 45, ש' 18-19).
- 16
- 17 70. שנית, התובעת הודתה בחקירתה כי חתמה על מסמך הויתור לבנק לפיו במקרה של מימוש
- 18 המשכנתא לא תעמוד לה טענת הגנת בית מגורים וכי לבנק תהיה זכות לממש את דירת המגורים על
- 19 מנת לגבות את החוב בגין הלוואת המשכנתא שניטלה בשנת 2010 (וזאת להבדיל מחובות אחרים של
- 20 הנתבע כלפי צדדי ג'). משמע, התובעת ידעה כי זכויותיה בדירת המגורים משועבדות לטובת החזר
- 21 ההלוואה שנטל הנתבע בשנת 2010. יתירה מכך, הוראות הסכם הממון מלמדות כי אומד דעת
- 22 הצדדים היה לשלם את המשכנתא יחדיו. אומנם, בסופו של יום הסכם הממון לא אושר, אולם
- 23 הנתבע הוא שביקש לא לאשר את ההסכם באופן שבו נוסחו הדברים, משמע התובעת הסכימה
- 24 לאמור בהסכם הממון ולכך שזכויותיה בדירה כפופות להחזר תשלום המשכנתא.
- 25
- 26 שלישית, אין בידי לקבל את טענת התובעת כי סמכה על בת דודתה ועל הנתבע ולכן חתמה, אולם לא
- 27 הבינה באמת את המשמעות. אם התובעת ראתה לנכון לסמוך על שני אנשים אלו, הרי שעליה לשאת
- 28 בתוצאות הסתמכות זו, בייחוד כשמדובר בבת דודתה של התובעת, בן אדם קרוב לתובעת, אשר
- 29 ערכה את ההסכם עבור הצדדים.
- 30
- 31 רביעית, אין התובעת יכולה להתנער מחובותיה ולקבל רק זכויות על הדירה. לאור כך שהצדדים חיו
- 32 בשיתוף כלכלי ולאור כך שהוסכם כי הדירה משותפת לצדדים והתובעת הסכימה למשכן את דירתם
- 33 בסכום ההלוואה שניטל דאז בשנת 2010 אזי זכויותה כפופות למשכנתא על דירת המגורים.
- 34
- 35 71. כן, אין בידי לקבל את טענת התובעת לפיה אין לממש את המשכנתא על הדירה, בטענה כי לטובת
- 36 העסק שועבדו נכסים נוספים לרבות נכסים של הנתבע 2 אשר חתם כערב לחובות העסק ולכן על
- 37 הבנק להיפרע מהם. אומנם הנתבע 2 הודה כי שעבד גם את נכסיו וחתם אף הוא כערב לטובת חובות

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

1 העסק. גם הנתבע העיד בחקירתו כי אביו שעבד גם את המשרד שבבעלותו לטובת הבנק (עמ' 76, ש'
 2 עם זאת, השאלה האם ניתן לממש תחילה ערבויות ובטחונות אחרים לטובת הלוואת המשכנתא
 3 שניטלה בשנת 2010 היא שאלה ביחסים בין הבנק לבין התובעת והנתבעים 1-2. כן שאלת היחסים
 4 בין ערבים שונים לאותו חוב, היא שאלה נפרדת בתחום דיני הערבויות ובהסכמים שנחתמו בין הבנק
 5 לערבים ואין בסמכותו של בית המשפט להכריע בשאלה זו. כך או כך, בהליך זה התובעת לא הציגה
 6 כל חוזה המחייב את הבנק לממש תחילה ערבות אחרת או ערבון אחר שהובטח לו, קודם למימוש
 7 דירת המגורים ובית משפט זה אינו עוסק ביחסי הקדימות בין ערבים לאותו חוב. יתירה מכך, הבנק
 8 אינו צד להליך דכאן ובעניין דירת המגורים התנהל הליך בלשכת ההוצאה לפועל ולטענת התובעת
 9 מתנהל הליך בעניין מימוש המשכנתא בבית המשפט השלום. בנסיבות אלו, מאחר והליך זה עוסק
 10 במישור היחסים בין הצדדים בלבד, ומאחר שמדובר באחת מעתירותיה של התובעת, אני אני קובעת
 11 כי זכויותה כפופות למחצית חוב המשכנתא כשם שזכויותיו של הנתבע כפופות אף הן למחצית חוב
 12 זה.

13
 14 **72. אשר על כן, אני קובעת כי התובעת זכאית למחצית הזכויות בדירת המגורים וכי זכויותיה כפופות**
 15 **למחצית חוב המשכנתא כשם שזכויותיו של הנתבע כפופות למחצית חוב זה.**

תביעת מזונות האישה:

16
 17
 18
 19 **73. ביום 21.9.2020 עתרה האישה בתביעה לפסיקת מזונות אשה בסך של 5,000 ₪ עד לקבלת גט.**

20
 21 **74. יצוין, כי הצדדים עדיין נשואים ומתגוררים באותה דירת מגורים.**

22
 23 **75. ביום 19.11.2020 נפסקו לתובעת מזונות זמניים בסך של 1,000 ₪ לחודש ממועד הבקשה ליישוב**
 24 **סכסוך ועד למתן החלטה אחרת וזאת מבלי לקבוע כל מסמרות בעניין.**

25
 26 **76. ביום 22.6.2021 התקיים דיון בסוגיית המזונות הזמניים במהלכו נחקרו הצדדים. בתום הדיון ניתנה**
 27 **החלטתי כדלקמן:**

28
 29 **1" מובהר כי החלטתי מיום 19.11.20 תעמוד בתוקפה עד לחודש דצמבר 2020 כולל**
 30 **(ראה החלטה מיום 26.2.2021).**

31 **2. הסכומים ששולמו בגין מזונות האישה בהתאם להחלטתי מיום 19.11.20 ובסך כ**
 32 **– 13,000 ₪ יבחנו מחדש במסגרת פסק הדין הכולל.**

33 **3. לאחר שמיעת הצדדים בסוגיית המזונות הזמניים ומאחר ועלה כי התובעת עובדת**
 34 **באופן פרטי בביתם של הצדדים כמטפלת, הוצע לצדדים כי כנגד החיוב הזמני**
 35 **במזונות בסך 1,000 ₪ לחודש, יותר לתובעת לעבוד בביתם של הצדדים באין**
 36 **מפריע וזאת במהלך השבוע ימים א – ה בין השעות 8:00 עד שעה 17:00.**

37 **4. הצדדים הסכימו להצעת בית המשפט וכך אני מורה.**

38 **5. שאר העניינים ייבחנו במסגרת פסק הדין שיינתן ובעניין זה ניתנו הוראות להגשת**
 39 **תצהירי עדות ראשית ותיק מוצגים."**

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

77. בנסיבות אלו, יש להידרש לסוגיית מזונות האישה על פי הדין החל ועל פי מכלול הטענות, הראיות והעדויות שנשמעו בפני.

המסגרת המשפטית לפסיקת מזונות אישה:

78. מקור החיוב למזונות בן זוג קבוע בסעיף 2 לתיקון דיני משפחה (מזונות) התשי"ט-1959, לפיו "אדם חייב במזונות בן זוגו לפי הוראות הדין האישי החל עליו והוראות חוק זה לא יחולו על מזונות אלה". בענייננו, חל על הצדדים הדין העברי, לפיו חובת המזונות של הבעל לאשתו נוצרת עם הנישואין וממשיכה להתקיים כל עוד לא הותר קשר הנישואין (ראה ע"א 87/49 לוינ' נ' לוינ' פ"ד ה' 921, 935; ע"א 560/82 פלוני נ' פלוני פ"ד לח (3) 744; בר"ע (י-ם) 1081/05 פלוני נ' אלמוני (פורסם בנבו)).

79. הזכות למזונות אישה בדין העברי נובעת מעצם הנישואין. זכות זו פוקעת בנסיבות בהן האישה נמצאה "מורדת" על פי הדין העברי או כאשר נמצאה עילה לחיבה בגט, כמו במקרה של בגידה למשל (ע"א 634/61 מקייטן נ' מקייטן, פ"ד טז 945; ע"א 256/65 מילר נ' מילר, פ"ד יט(3) 171; בג"צ 206/70 שרגאי נ' בית הדין הרבני האזורי ירושלים ואח', פ"ד כד(2) 487).

80. על פי הדין העברי האישה זכאית למזונותיה על-פי צרכיה ברמה שלה הורגלה בבית בעלה. כלל הוא, כי "עולה היא עמו ואינה יורדת עמו" כלומר על האישה להמשיך לחיות באותה רמת חיים לה הורגלה. יכולתו של הבעל לשאת במזונות אלה אינה נקבעת רק על-פי הכנסתו, המוגבלת ומצומצמת בנסיבות מסוימות או מטעמים מסוימים, אלא על-פי יכולתו למצות את כישוריו ולהגדיל את הכנסתו, ולא רק מהכנסתו מעבודה אלא גם ממקורות אחרים, כולל רכושו" (ע"א 239/85 עמיצור נ' עמיצור, פד"י מ(1) 152).

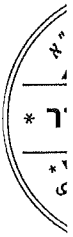
81. כן הלכה היא כי לחיוב המזונות היבט חוזי הכפוף לדרישת תום הלב הקבועה בסעיף 39 לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973 (בע"מ 3148 פלוני נ' פלוני (פורסם בנבו)).

82. אשר לפערי ההשתכרות בין הצדדים, נקבע כי יש ליתן משמעות לפערים אלו, מקום שבו עלולים הם להוביל ללחצים כלכליים וללקיחת החלטות לא מאוזנות במהלך ניהול ההליך המשפטי. כאמור בפסק הדין של כבוד השופט מ' דרורי בעניין בר"ע (י-ם) 1081/05 פלוני נ' אלמוני (פורסם בנבו) פסקה 69 (8.8.2006).

83. אשר על כן, לצורך בחינת פסיקת מזונות אישה, יש לבחון את פערי ההכנסות הצדדים והרכוש שברשותם ובשים לב לרמת החיים בה חיו הצדדים, בבחינת "שעולה עמו ואינה יורדת".

הכנסות התובעת:

84. לטענת האישה, היא חולה כבר מעל 10 שנים בטרשת נפוצה ומוגבלת ביכולתה לעבוד יום שלם. הנתבע הודה כי התובעת סובלת ממחלת הטרשת הנפוצה (סעיף 78 לתצהיר) אך לטענתו הדבר אינו מגביל את עבודתה והיא ממשיכה לנהל חיים תקינים ורגילים.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

- 1
2 .85 התובעת עבדה בעבר בעבודות שונות, לרבות כמזכירה וכן בעסקו של משפחת הנתבע אולם בתקופה
3 האחרונה לאחר שלמדה את תחום הרפלקסולוגיה היא עובדת כשכירה במשרה חלקית ב-
4 בסיכומיה טענה כי משכורתה עומדת ע"ס של 2,500 ₪ בחודש
5 ובנוסף יש לה הכנסה נוספת מטיפולים ביתיים בסך של כ- 2,500 ₪ נוספים בתחום הרפלקסולוגיה.
6
7 .86 התובעת העידה כי היא עובדת בבית וגובה כ- 250 ₪ לטיפול רפלקסולוגיה (עמ' 3, ש' 26). כאשר
8 נשאלה כמה טיפולים עושה בחודש השיבה "זה משתנה, זה יכול להיות 2 טיפולים לחודש או יותר"
9 (עמ' 4, ש' 11) וכי היא לא זוכרת בדיוק מאחר וסובלת ממחלת הטרשת הפוגעת בזכרונה וגם מקשה
10 עליה בעבודתה, שהינה עבודה פיזית שלא קלה בגילה. לדבריה 'לקח את הפנקס והוא יודע
11 בדיוק מה הרווחים והוא יודע בדיוק מה נכנס וכמה נכנס' (עמ' 4, ש' 26-27). כן העידה, כי לעתים
12 מקבלת כספים במזומן מהמטופלים שאינם משתקפים בחשבון הבנק באמצעותם משלמת הוצאות
13 שונות, אולם מדווחת על כך לרשויות המס ומוציאה קבלות (עמ' 7 ש' 13-25). בעניין זה העיד הנתבע
14 כי הוא והתובעת מגישים באמצעות רו"ח שלו דו"חות מס הכנסה משותפים (עמ' 9, ש' 5-7).
15
16 .87 מנגד טען הנתבע כי לתובעת פוטנציאל השתכרות גבוה יותר והיא יכולה להגיע גם ל- 10,000 ₪
17 בחודש, אולם טענה זו נטענה בעלמא ללא כל הוכחה. כן יש לציין, כי התובעת עובדת מביתה ואין
18 לה קליניקה נפרדת ועצמאית, כאשר בדיון המקדמי בין הצדדים הוסכם כי התובעת תוכל לקבל
19 מטופלים בביתה רק עד שעה מסויימת ביום וזאת לאור כך כי היא מתגוררת עם הנתבע.
20
21 .88 לנוכח האמור לעיל, אני רואה לנכון לקבוע שנכון להיום כי הכנסתה של התובעת עומדת על כ- 5,000
22 ₪ בחודש.
23
24 **הכנסות הנתבע:**
25
26 .89 לטענת הנתבע, הוא עבד שנים במשך שנים רבות בתחום היהלומים אולם בעקבות קריסת העסק
27 והיותו חב חובות רבים לבנקים, נאלץ ללכת לעבוד כמוכר בדוכן קפה כשהוא מרוויח כ- 5,000 ₪
28 בחודש. לראיה צירף הנתבע, שני תלושי שכר אחרונים לפיהם שכרו בבית הקפה עומד ע"ס של 5,800
29 ₪ בחודש (נטו).
30
31 .90 מנגד, טענה התובעת כי הנתבע מסתיר את הכנסותיו שכן בנוסף לעבודתו כשכיר הוא עדיין חבר
32 ומתפרנס מענף ב- ובין אם לבדו ובין אם בסיוע אביו - הנתבע 2 ומקבל
33 לידיו כספים שאינם רשומים ושאינם מדווחים ועל כן, יש לקבוע לנתבע הכנסה של לפחות 10,000
34 ₪ לחודש. כן, לטענת התובעת, הנתבע ממשיך באמצעות החברה של אביו ואף לא
35 מזמן מכר בשווי של 10,000 דולר. בעדותו הודה הנתבע, כי מכר לפני מספר שנים ב-
36 בשווי של 10,000 דולר, אולם לדבריו, מדובר באירוע חד פעמי שאירע בשנת 2019, וזאת בגין סחורה
37 שנתרה לו ומדובר בעסקה חד פעמית.
38

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

91. יצוין כי בכל הנוגע להכנסתו של הנתבע, התובעת לא הצליחה לסתור עדות זו ולא הציגה בפני בית המשפט כל ראיות הסותרות את טענת הנתבע ואת תלושי השכר שהציג כעובד בבית הקפה ועל כן אין בית המשפט יכול לפסוק לפי השערתה של התובעת ואינו יכול לקבוע לנתבע שכר גבוה יותר בשל עסקה חד פעמית, אלא בהתאם למה שהוצג בפניו. על כן נכון להיום, שכרו של הנתבע עומד ע"ס של כ- 5,800 ₪.
92. כן, במקרה דנן, יש לקחת בחשבון כי מבחינת רכוש הצדדים, לאור הטענה כי דירת המגורים היא הרכוש העיקרי של הצדדים ולאור קביעתי לעיל, כי דירת מגורי הצדדים תחולק באופן שווה בין הצדדים בכפוף לסילוק המשכנתא שניטלה בשנת 2010, הרי שבידי שני הצדדים יוותרו סכומים די דומים לאחר מימוש דירת המגורים.
93. הפועל היוצא של האמור לעיל, הוא שנכון להיום אין פערים משמעותיים בהכנסותיהם של הצדדים, כאשר התובעת משתכרת כ- 5,000 ₪ לחודש, ואילו הנתבע כ- 5,800 ₪ לחודש כאשר אף אחד מהצדדים לא הצליח להוכיח כלפי משנהו כי יש לו יכולת גבוהה יותר. כן, בידי שני הצדדים יוותר סכום דומה ממכירת דירת המגורים (בקיצוץ חוב המשכנתא וחובות אחזקת הבית).
94. אשר לרמת החיים של הצדדים, יצוין כי התובעת לא הוכיחה רמת חיים גבוהה במיוחד ובענייננו הרושם שקיבלתי הוא ששני הצדדים ירדו ברמת החיים וחיו חיי צניעות. ייתכן כי בעבר עת הנתבע עסק בתחום היהלומים הצדדים חיו ברמת חיים גבוהה יותר כפי טענת התובעת, אולם התובעת לא סתרה את טענות הנתבע כי החברה נקלעה לחובות כספיים וכי הכנסותיו ירדו כאשר אין חולק שדירת הצדדים הועמדה למימוש ע"י הבנק לצורך סילוק הלוואת המשכנתא שניטלה על הדירה. ראיה נוספת לכך, שהתובעת לא חיתה ברמת חיים גבוהה עם הנתבע היא טענותיה בדבר חובות הבית לתשלומי ארנונה, רשות השידור, חשמל ומים שנאלצה בלית ברירה לשלם בעצמה כמו גם רכישת שולחן חדש שלצרכי רכישתו נעזרה בבנה, כך שניכר שהתובעת לא זכתה לחיי רווחה עם הנתבע בשנים האחרונות שלפני פרוץ הסכסוך, אלא ההיפך הוא הנכון.
95. בנסיבות אלו, מאחר שכבר בעת נישואיהם של הצדדים התובעת ירדה ברמת חייה עם הירידה בהכנסות הנתבע ולא הוכיחה כי הנתבע חי עמה ברווחה כלכלית כלשהי, לא חל בענייננו הכלל "יעולה עמו ואינה יורדת". התובעת אינה יכולה לדרוש תשלום מזונות אישה מהנתבע בסך של 5,000 ₪ חודש במקרה שבו הכנסות הצדדים די דומות ונכון לעת עתה הם מתגוררים באותה דירה, מבלי שאף אחד מהם משלם שכר דירה ומבלי שהתובעת הצליחה לסתור את טענות הנתבע ולהביא ראיות ממשיות בנוגע לטענותיה. כן, לאור כך שהתובעת עובדת ובעלת פוטנציאל השתכרות, אזי מעשה ידיה כנגד מזונותיה.
96. **אשר על כן, לאור כל האמור לעיל, התביעה למזונות אישה – נדחית.**
97. אשר לסכום ששולם לאישה בגין מזונותיה הזמניים בסך 13,000, אני קובעת כי סכום זה לא יושב לנתבע אלא יזקף לחובת התובעת במסגרת ההתחשבנות ביניהם בנוגע לתשלומי הוצאות אחזקת

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

1 הבית החל מיום 1.1.21 ואילך אשר ישולמו בחלקים שווים בין הצדדים כמפורט להלן מתוך חלקם
2 של הצדדים בתמורת הדירה.

התביעה הרכושית:

3
4
5
6 98. כאמור, הכלל הוא, בהתאם לסעיף 5(א) לחוק יחסי ממון כי עם פקיעת הנישואין, זכאי כל אחד מבני
7 הזוג ל"מחצית שוויים של כלל נכסי בני הזוג", למעט נכסים מסוימים המפורטים בסעיף 5 לחוק
8 יחסי ממון, אשר מוצאים מ"בסיס האיזון".

9
10 99. באשר לאופן שבו יש לערוך את איזון המשאבים קובע סעיף 6(ג) לחוק יחסי ממון, כי: "באין הסכמה
11 בין בני הזוג בשאלה מה מגיע מהאחד לשני או באיזו דרך יבוצע האיזון, יחליט בית המשפט או בית
12 הדין לפי הנסיבות ורשאי הוא לקבוע מועדי הביצוע, הבטחתו ושאר תנאיו, לרבות תוספת ריבית
13 במקרה של ארכה או סילוק בשיעורים".

14
15 100. איזון המשאבים נעשה לא רק בנכסים חיוביים, אלא גם בנכסים שליליים, כגון חובות שנוצרו במהלך
16 הנישואין (ע"א 5598/94 נניקשווילי נ' נניקשווילי, פ"ד מט (5) 163).

מועד הקרע:

17
18
19
20 101. כידוע, ככלל התקופה לעריכת איזון המשאבים היא התקופה שמיום הנישואין ועד למועד הקרע.

21
22 102. בסעיף 56 לסיכומי התובעת, טענה התובעת כי מועד הקרע הינו מועד תחילת ההליכים בבית המשפט
23 לענייני משפחה (סעיף 56 לסיכומים), קרי 17.9.20, ואילו הנתבע טען בסיכומיו כי מועד הקרע הינו
24 מועד הגשת הבקשה ליישוב סכסוך, קרי יום 9.1.20.

25
26 103. בנסיבות בהן שני הצדדים המשיכו להתגורר בבית ולטענת התובעת בבקשה למזונות זמניים רק
27 בחודש יוני 2020 הנתבע הפסיק לשלם עבור מזונותיה וצרכיה של התובעת כאשר הנתבע המשיך
28 לשלם את הוצאות הבית, קרי היתה התנהלות כלכלית משותפת גם לאחר מועד הגשת הבקשה
29 ליישוב סכסוך, אזי מצאתי לנכון לקבוע כי מועד הקרע לצורך איזון המשאבים הוא מועד פתיחת
30 ההליכים בבית המשפט לענייני משפחה, קרי ביום 17.9.20.

טענות הצדדים:

31
32 104. לטענת התובעת, הנתבע נהג להרוויח סכומים נכבדים מעבודתו [REDACTED], תוך שהוא מסתיר כספים
33 אלו מהתובעת ומהמשפחה. הנתבע מעורב בעסקיו עם אביו הנתבע 2 כאשר מתקיים ביניהם ערבוב
34 נכסים והנתבע הבריח את הכנסותיו הגבוהות לטובתו ובשיתוף פעולה של הנתבע 2. כך, לטענת
35 התובעת, הנתבע המשיך [REDACTED] גם כשהצהיר שהוא כבר לא עובד בתחום זה ועשה זאת
36 באמצעות סיועו של הנתבע 2 אשר מכר סחורה בעבורו. לדברי התובעת, עד היום הנתבע 2 ממשיך
37 לפקוד את [REDACTED], ועושה זאת גם עבור הנתבע. שותפותו של הנתבע

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

- 1 בעסקי הנתבע 2 עולים גם מעצם העובדה כי הנתבע 2 שעבד לטובת עסקי [REDACTED] המשותפים את
2 משרדו וחתם על ערבות בסך של 925,000 ₪ לטובת הבנק כנגד אותה הלוואה שניתנה לנתבע בשנת
3 2010 והועברה לנתבע 2 לטובת העסק של הנתבעים. עוד לטענת התובעת, לאורך כל חייו הנישואין,
4 הנתבע מידר אותה מעסקיו ומכל מידע בנוגע להכנסותיו ואין לה יכולת להוכיח כמה הבריח ממנה
5 והיכן החביא את הכנסותיו. כן הנתבע רכש רכב בסך של 30,000 ₪ אשר משמש רק את הנתבע
6 כשהוא רושם את הרכב על שם צד ג' כדי להסתירו מהתובעת. על כן, עתרה התובעת לקבל מחצית
7 מכלל רווחי [REDACTED] שלהערכתה עומדים בשלושת העשורים האחרונים ע"ס של כמיליון
8 ₪, מחצית מכלל הכספים, קופות הגמל והכנסות שנצברו במהלך הנישואין והוברחו ע"י הנתבע וכן
9 מחצית ביטוח החיים שנפדה ע"י הנתבע. כן, עתרה התובעת לפירוק השיתוף ברכב ובמיטלטלין
10 הנמצאים בדירתם.
- 11 105. יצוין, כי לטענת התובעת, האיזון הרכושי בין הצדדים צריך להיעשות באופן לא שוויוני בהתאם
12 לסעיף 2(8) לחוק יחסי ממון לאור כך שלאורך השנים, הנתבע הבריח את הכנסותיו הגבוהות מעסקי
13 [REDACTED] לטובת אביו, כדי להסתיר ממנה את הרכוש המשפחתי. לעומת זאת, התובעת תרמה את
14 כל כולה לטובת הבית, בנוסף לעבודתה מחוץ לבית בשכר נמוך ביחס לשכרו של הנתבע, תוך השקעת
15 כל מרצה לטובת הבית, גידול 3 ילדים ומילוי כל צרכי הנתבע. כן הנתבע נהג להתעלל בתובעת, נפשית,
16 כלכלית, חברתית וניכר כי גם כך נהג כלפיו ילדיו כשהיו צעירים. עתה לאחר 33 שנים, נותרה
17 ההתובעת כבת 58, ללא כל יכולת השתכרות למעט בעבודות טיפול שגם בהן שכרה נמוך והוא הולך
18 ופוחת עקב מחלתה תוך שהיא נותרה ללא קורת גג לראשה וללא נכסים וחסכונו.
- 19 106. מנגד, הנתבע הכחיש את טענות התובעת בנוגע להברחת רכוש והעלמת כספים. לטענתו, התובעת
20 הודתה בעצמה כי הצדדים חיו ברמת חיים נמוכה, בדירה עם רטיבות, עובש בקירות כשלצדדים
21 חובות לתשלומי אחזקת הבית, כגון: ארנונה וחשמל, כך שרמת החיים הצנועה של בני הזוג אינה
22 משקפת הכנסות גבוהות. כן לצדדים חובות והליכי גבייה שאינם תואמים את טענות התובעת. כן,
23 על אף מאמציה של התובעת להוכיח הברחת רכוש, לרבות המצאת דו"ח של חוקר פרטי, בקשות
24 לגילוי מסמכים, התובעת לא הצליחה להוכיח את טענותיה. כך גם לגבי הנתבע 2, התובעת גררה את
25 אביו המבוגר להליך המשפטי ובסופו של יום לא הוכיחה את טענותיה כלפיו. כן, התובעת לא הוכיחה
26 כל ערוב נכסים בין הנתבעים, לא הביאה כל ראיות ממשיות, שעה שהיה מוטל על כתפיה נטל
27 ראייתי כבד להוכחת טענותיה.
- 28 107. אשר לטענת האיזון הלא שוויוני טען הנתבע כי אין ממש בטענות התובעת. הפסיקה קבעה כי
29 השימוש בסעיף 2(8) לחוק יחסי ממון צריך להיעשות במשורה ובמקרים חריגים בלבד בכדי לא לפגוע
30 בוודאות המשפטית ביחס לכלל איזון המשאבים. בענייננו, התובעת לא הצליחה להוכיח כל טענה
31 שיכולה להצדיק איזון לא שוויוני כגון שיתופיות מוחלשת, אלימות או הברחת רכוש. שני הצדדים
32 עובדים ומשתכרים ובעלות הנתבע נותרה אך ורק הזירה נשוא התביעה אשר ממושכנת לבנק.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

הטענה לאיזון לא שוויוני בהתאם לסעיף 8 (2) לחוק יחסי ממון :

108. סעיף 8(2) לחוק יחסי ממון מאפשר לבית המשפט במקרים המתאימים, לסטות מהכלל שנקבע בסעיף 5 לחוק, והוא מכניס ממד של גמישות בהסדר איזון המשאבים האחד של חלוקה שווה, בכך שהוא מקנה לבית המשפט שיקול דעת לחלוקה לפי יחס אחר או עפ"י מועד מוקדם יותר בהתקיים נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת.

109. באשר להפעלתו של סעיף 8(2) לחוק יחסי ממון קובעת ההלכה הפסוקה כי זו תעשה במקרים חריגים, כאשר הכלל הוא חלוקה שוויונית. לעניין זה ר' הדברים בע"מ 638/04 ח.ר. נ' ר.ר. (פורסם בנבו, 23.1.05):

"מן הראוי שהשימוש בסעיף 8(2) לחוק יחסי ממון, יעשה במשורה ובמקרים חריגים ביותר. עצם ישומו של סעיף זה פוגע בוודאות המשפטית ובציפיות הצדדים. כמו כן, יש בו גם משום פגיעה בזכות הקניין של בן הזוג שמחצית הרכוש הינה שלו (זכות, שכיום היא חוקתית, מכוח סעיף 3 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, הקובע כי "אין פוגעים בענייניו של אדם"), ובית המשפט מכוח סעיף 8(2) הנ"ל, רוצה לקחת חלק מרכוש זה ולהעבירו לבן הזוג האחר".

ראו גם בע"מ 4699/08 פלונית נ' פלוני (פורסם בנבו, 8.7.08): "ברי כי הכלל הוא סעיף 5 ובגדריו יש לחתור לפתרון אופטימאלי, לא בנקל ובעניין שבשגרה יעשה שימוש בסעיף 8 (2)".

110. השיקולים שבית המשפט שוקל עת הוא בוחן האם ליישם הוראת חוק זו, הינם בעיקרם כלכליים. בית המשפט בוחן האם עלה בידי הצד המבקש לסטות מעקרון האיזון השוויוני להראות כי בן הזוג האחר לא תרם מאמץ המשפחתי, לא מילא תפקיד בתא המשפחתי, פגע בצבירת הנכסים המשותפים וכיו"ב. כך למשל התקבלו טענות של הימורים, הברחת נכסים, העדר תרומה של אחד מבני הזוג למאמץ המשותף ולתא המשפחתי ככאלה המקימות תשתית המצדיקה סטייה מעקרון האיזון השווה (ראו למשל: תמ"ש 26473/97 פלוני נ' אלמונית (מיום 15.6.04, פורסם בנבו); תמ"ש 20964/02 פלונית נ' אלמוני (מיום 25.11.09, פורסם בנבו)).

111. כן, בן זוג אשר אינו מסכים עם תרומתו של בן הזוג השני לרווחת התא המשפחתי מצופה ממנו לעשות מעשה ולא למלא פיו מים. ככלל, אין לאפשר מצב בו בשעת פירוד יבוא בן זוג ויבקש על סמך מחדלי העבר או מעשי העבר, לחלק את הרכוש שלא מחצה על מחצה.

מן הכלל אל הפרט, לענייננו :

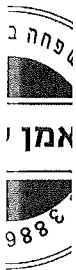
112. במקרה דנן, התובעת לא הניחה תשתית ראייתית נאותה בנוגע לאלימות נפשית, כלכלית וחברתית של הנתבע כלפיה. שומה היה על התובעת להביא ראיות משמעותיות אודות טענה זו כל שכן מזמן אמת. משכך, התובעת לא הרימה את הנטל להוכיח את טענות אלימות הנתבע כלפיה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

- 1 113. בנוסף, התובעת לא הרימה את הנטל להוכיח הברחות כספים של הנתבע במהלך הנישואין ואף לא
2 הוכיחה כי הנתבע צבר רכוש וממון רב על שמו, ועל כך יפורט בהמשך.
3
- 4 114. כן, התובעת לא הוכיחה פערי השתכרות משמעותיים בין הצדדים, אלא להיפך הוכח כי התובעת
5 משתכרת כ- 5,000 ₪ לחודש, ואילו הנתבע כ- 5,800 ₪ לחודש כאשר אף אחד מהצדדים לא הצליח
6 להוכיח כלפי משנהו כי יש לו יכולת גבוהות יותר. כן, בידי שני הצדדים ייוותר סכום דומה ממכירת
7 דירת המגורים (בקיצוץ חוב המשכנתא וחובות אחזקת הבית).
8
- 9 115. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי התובעת הרימה את הנטל להוכיח כי יש מקום במקרה דנן לערוך איזון
10 לא שוויוני של כלל המשאבים שנצברו לצדדים בתקופת הנישואין; ועל כן, טענה זו נדחית.
11
- 12 איזון משאבים בנוגע לרכיבי הרכוש המשותף:
13
- 14 116. לאור כך שדחיתי את טענת האיזון הלא שוויוני וקבעתי כי בין הצדדים חל משטר של שיתוף שוויוני
15 בכלל הנכסים, הכספים והזכויות שנצברו לצדדים החל ממועד נישואי הצדדים ועד למועד הקרע,
16 אזי יש לבחון את טענות התובעת בנוגע לאיזון משאבים בנוגע לרכיבי הרכוש השונים, כמפורט להלן.
17
- 18 טענת התובעת להברחות כספים:
19
- 20 117. כאמור, לטענת התובעת הנתבע הרוויח כספים רבים בעבודתו [REDACTED] במשך למעלה מ-
21 30 שנים כאשר כספים אלו הוסתרו והוברחו באמצעים שונים לרבות בסיועו של הנתבע 2. במסגרת
22 סעיף 73 לסיכומיה פירטה התובעת את כלל הסכומים שהוברחו ע"י הנתבע בסך של 2,891,000 ₪,
23 כאשר התובעת טוענת לקבלת מחצית הסכומים ובסך 1,445,500 ₪.
24
- 25 118. כבר עתה ייאמר כי טענות התובעת לקבלת זכויות כספיות בגין רווחי העסק, מכירת יהלומים
26 והברחות כספים, לא הוכחו כלל וכלל, ואפרט;
- 27
- 28 119. עיון בסעיף 73 לסיכומים מלמד כי התובעת פירטה את מרבית עתירותיה באופן כוללני בהתאם
29 לספקולציות ותחשיבים שהיא ערכה בעצמה. ברי כי בית המשפט אינו יכול לפסוק על סמך טענות
30 כלליות שנטענו בעלמא אלא בהתאם לראיות מוכחות שמונחות לפניו. אומנם התובעת צירפה
31 לתצהירה דו"ח חקירה (ת/9) אולם התובעת לא זימנה את החוקר להיחקר על הדו"ח ואף במסגרת
32 הדו"ח לא כומתו סכומים ממשיים או נכסים נוספים אשר רשומים ע"ש הנתבע וכן לא הוכחו
33 במסגרתו הברחות כספים ונכסים כלשהם. יצוין, כי גם בסיכומיה התובעת לא הפנתה לממצאים
34 משמעותיים מדו"ח החקירה, ללמדך כי התובעת בעצמה לא מסתמכת על הדו"ח שהגישה וכי
35 לתובעת אין מידע בדבר כספיו ונכסיו של הנתבע. אומנם, עיון בדו"ח החקירה מלמד כי הנתבע רשום
36 גם כבעלים של חלק מנכס [REDACTED] ביחד עם אביו, אחיותיו ואחיו וכי על הנכס רשומה משכנתא.
37 אולם, התובעת לא טענה לזכויות ספציפיות בנכס זה וכן לא ידוע מתי זכויות אלו נרשמו ע"ש הנתבע,
38 האם לפני הנישואין או לאחר מכן, האם מדובר בנכס חיצוני וכו', כך שהתובעת לא הוכיחה כי יש

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

1 לה זכויות נוספות בנכסי נדל"ן נוספים הרשומים ע"ש הנתבע ביחד עם בני משפחה אחרים. מעבר
2 לנכס זה והדירה נשוא התביעה, דו"ח החקירה לא גילה נכסים נוספים הרשומים ע"ש הנתבע. אומנם
3 בדו"ח פורטו נכסים הרשומים ע"ש הנתבע 2, אולם התובעת לא הוכיחה ערבוב נכסים ולא הוכיחה
4 כי לנתבע יש זכויות בנכסיו של אביו.
5

6 120. ודוק, טענות של הברחות רכוש וכספים מחייבות מינוי מומחה חוקר מטעם ביהמ"ש אשר יגיש
7 לביהמ"ש חו"ד חשבונית אשר מתועדת בראיות ובמסמכים. אין די בטענה כללית כטענת התובעת
8 לפיה חזקה כי [REDACTED] מרוויח או אמור להרוויח כספים רבים כדי לבסס עילת תביעה. כן למותר
9 לציין כי לאורך 30 שנות נישואין חלק מכספי העסק נותבו לצרכים שונים של הצדדים והיה על
10 התובעת להציג ראיות ממשיות אשר יעידו על הברחות כספים ולאן הוברחו הכספים. אשר על כן,
11 לאור המידע הדל שהוצג בפני, לא הוכח כי הנתבע הבריח כספים ו/או ערבב כספים עם הנתבע 2; ועל
12 כן, בהיעדר ראיות ממשיות, מצאתי כי לא הוכחו זכויות התובעת בכספים שפורטו בסעיף 73
13 לסיכומים.
14

15 121. עם זאת, בשים לב לכך שהתובעת עתרה לאיזון כלל הכספים והזכויות שנצברו לצדדים נכון למועד
16 הקרע ומאחר שמדו"ח החקירה עולה כי לנתבע זיקה לחשבונות בנק רבים ובחברות ביטוח רבות,
17 כאשר בחלקם קיים סכומי כסף מסויימים – יש להידרש לעתירה זו. יצוין, כי בחקירתו הודה הנתבע
18 כי פדה בחודש ספטמבר 2020 את כספי ביטוח החיים שנצברו לטובתו בסך של 158,00 ₪. בעניין זה
19 העיד הנתבע כך:
20

21 "ש. תגייד לי בבקשה בספטמבר 2020 נכנס לך 158,000 ₪?"

22 ת. נכון.

23 ש. מאיפה הכסף הזה?

24 ת. ביטוח חיים.

25 ש. זה הלוואה?

26 ת. לא פדיון של ביטוח חיים.

27 ש. זה לא כסף של מחלות קשות?

28 ת. לא.

29 ש. אתה ואשתך משתמשים עם אותו רואה חשבון?

30 ת. היא נעזרת בו.

31 ש. הרו"ח שלך מגיש עבור שני בני הזוג?

32 ת. אין לי מושג. אני יודע שהוא מתעסק בשלי ומדי פעם היא מתייעצת איתו" (עמ' 8, ש'
33 21-34).

34
35
36 122. בנסיבות אלו, מצאתי לנכון להורות על מינוי מומחה אשר יבחן ויבדוק את כלל הכספים שהיו
37 רשומים ע"ש בני הזוג במועד הקרע בחברות ביטוח, קופות גמל, בנקים, כספות בבנק לרבות כספים
38 שמשך מי מהצדדים לטובתו לאחר מועד הקרע. המומחה יערוך גם איזון של הזכויות הסוציאליות
39 שהצטברו ע"ש כל אחד מהצדדים, וזאת החל מיום נישואיהם ועד למועד הקרע. זכויות וכספים אלו
40 יחולקו בין הצדדים בחלקים שווים.
41
42
43

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

רכב:

123. עתירת התובעת לקבלת מחצית מהרכב אשר הנתבע עושה בו שימוש, לא הוכחה. התובעת לא הציגה כל מידע בגין הרכב המדובר ואף טענה כי הוא רשום ע"ש צד ג'. למותר לציין כי ככל שהרכב אכן רשום ע"ש צד ג', היה על התובעת לצרף את צד ג', שכן לא ניתן להכריע בזכויות הרשומות ע"ש צד ג' מבלי לצרפו להליך ולאפשר לו להתגונן כראוי. משכך, מצאתי לדחות טענה זו של התובעת.

124. עם זאת, ככל שהתובעת תמציא ראיות לפיהן לנתבע יש רכב שרשום על שמו נכון למועד הקרע, אזי יכללו הזכויות ברכב במסגרת איזון המשאבים והדבר יבוא לידי ביטוי בחווי"ד המומחה.

מיטלטלין:

125. לאור קביעתי כי בין הצדדים חל שיתוף כללי, אזי על הצדדים לחלק ביניהם באופן שווה את המיטלטלין שמצויים בדירת המגורים. מובהר כי ככל שהצדדים לא יגיעו להסכמה בנוגע לחלוקת המיטלטלין בדירה, אני מורה כי התובעת תכין בתוך 30 ימים ממועד מתן פסק הדין שתי רשימות של חלוקת מיטלטלין והנתבע יבחר רשימה אחת מתוך שתי הרשימות שהכינה התובעת.

יהלומים המופקדים בבנק

126. הנתבע צירף לתצהירו מסמך שכותרתו "העתק תנאי ההתחייבות ופירוט חבילת היהלומים אשר מופקדת בבנק" (נספח 7/ לתצהיר הנתבע). התובעת לא הוכיחה מה שווי היהלומים המופקדים בבנק והרשומים ע"ש הנתבע או ע"ש החברה שבבעלותו. על כן, אני קובעת כי המומחה שימונה מטעם ביהמ"ש יבדוק גם את שווי היהלומים הרשומים ע"ש הנתבע ומופקדים בבנק, ככל שקיימים, ובהתאם לכך יאזן שווי זה באופן שווה בין הצדדים.

תשלום הוצאות הבית:

127. משחל בין הצדדים משטר של שיתוף בכלל הנכסים, הכספים והזכויות שנצברו לצדדים החל ממועד הנישואין ועד למועד הקרע, אני קובעת כי הצדדים חבים באופן שווה גם בהוצאות הבית. על כן, בהתאם להחלטתי מיום 22.6.21 אני מורה כי החל מיום 1.1.21 ועד לביצוע פירוק השיתוף בפועל ומכירת הדירה, יישאו הצדדים בחלקים שווים בהוצאות השוטפות של הדירה המשותפת.

128. עם זאת, מאחר שבמסגרת התביעה למזונות אישה נפסקו לאישה מזונות זמניים בסך 1,000 ₪ וזאת עד לחודש דצמבר 2020 כולל, אזי הסכום שנפסק לאישה כמזונות זמניים בסך 13,000 ₪ לא יושב לנתבע אלא ייזקף לחובת האישה במסגרת ההתחשבנות בין הצדדים בנוגע לתשלום הוצאות אחזקת הבית. התחשבנות זו תעשה בעת חלוקת כספי תמורת הדירה בחלקים שווים ביניהם.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46341-09-20, תלה"מ 42548-09-20
תלה"מ 42570-09-20

סיכום הוראות אופרטיביות לביצוע האיזון:

129. אשר על כן, לאור כל האמור לעיל, לצורך ביצוע איזון המשאבים של כלל הזכויות והכספים שנצברו לצדדים בתקופת הנישואין – אני ממנה מומחה אשר יגיש לביהמ"ש חו"ד לאיזון משאבים של כלל הזכויות הכספיות לרבות זכויות פנסיוניות וקופות גמל, כספים בחשבונות בנק, חסכונות ו/או השקעות בניירות ערך, פיצויים שנמשכו מביטוח החיים ומביטוחים אחרים, רכבים, [REDACTED] ו/או [REDACTED], ככל שקיימים, חובות וכו' שנצברו ע"ש הנתבע והתובעת, החל ממועד הנישואין (20.03.1988) וזאת עד למועד הקרע (17.9.2020), בהתאם להוראות שלהלן:

א. הנני ממנה בזאת את רו"ח רונן קידר מרח' ז'בוטינסקי 33 רמת גן, טל: 03-5752665 כמומחה מטעם בית המשפט לצורך עריכת איזון משאבים בין הצדדים בנוגע לכלל הכספים והזכויות שנצברו לצדדים בתקופת הנישואין כמפורט לעיל.

ב. אני מורה למומחה לבדוק את הסכומים שמשך הנתבע מפוליסת ביטוח החיים על שמו וכן מפוליסות אחרות, לצורך חלוקת הסכום שווה בשווה בין הצדדים.

ג. על הצדדים להמציא למומחה אסמכתאות על כל זכות ו/או אחזקה ו/או רכוש ו/או זכות צבורה ממקום עבודתם.

ד. אני מעניקה למומחה סמכויות לבקש כל נתון וכל מסמך מאת הצדדים.

ה. למומחה ניתנת סמכות מלאה לפנות בעצמו למקומות העבודה של הצדדים, לבנקים ו/או לכל מקום שבו יחשוב שיש למי מהצדדים זכות כלשהי.

ו. שכר טרחתו של המומחה ישולם על ידי הצדדים בחלקים שווים בהתאם למה שיקבע המומחה.

ז. מבוקש כי חוות דעתו של המומחה תוגש לבית המשפט תוך 60 יום ממועד המצאת כלל הנתונים לידיו.

סוף דבר:

130. אשר על כן, לאור המפורט לעיל – נפסק כדלקמן:

א. בנוגע לתביעה לפסק דין הצהרתי – אני קובעת בזאת כי הזכויות בדירה ברח' [REDACTED] שייכות לשני הצדדים באופן שווה בכפוף לתשלום חוב המשכנתא ו/או חובות נוספים שרובצים על הדירה.

ב. אשר לפירוק השיתוף בדירה: בשים לב לכך שהבנק כבר נקט בהליכים למימוש הדירה, אזי ניתן בזאת צו לפירוק השותפות בדירה במישור היחסים בין הצדדים בלבד. במידת הצורך,

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 20-09-46341, תלה"מ 20-09-42548
תלה"מ 20-09-42570

1 אופן פירוק השיתוף וחלוקת התמורה יעשו במסגרת הגשת תביעה לביצוע פסק דין בהתאם
2 לסעיף 7 לחוק ביהמ"ש לענייני משפחה.

3
4 ג. בנוגע לתביעת מזונות אישה – התביעה נדחית.

5
6 ד. בנוגע לתביעה הרכושית – יערך איזון משאבים בין הצדדים בהתאם לאמור בסעיף 129 לעיל.
7 הצדדים ישאו בהוצאות הבית בחלקים שווים החל מיום 1.1.21 ואילך. המשך התדיינות
8 בנוגע לחו"ד תהא בתביעה שתוגש לביצוע פסק הדין בהתאם לסעיף 7 לחוק ביהמ"ש לענייני
9 משפחה. יובהר כי הסכום שנפסק לאישה כמזונותיה בסך 13,000 לא יושב לנתבע אלא יזקף
10 לחובת האישה במסגרת התחשבות בין הצדדים בנוגע לחיובים בהוצאות אחזקת הבית
11 כמפורט לעיל. התחשבות זו תעשה בעת חלוקת כספי תמורת הדירה בחלקים שווים
12 ביניהם.

13 **131. אשר להוצאות משפט:** מחד תביעתה של התובעת לפסק דין הצהרתי בנוגע לדירת המגורים
14 התקבלה, מאידך תביעתה למזונות נדחתה ואילו התביעה הרכושית התקבלה באופן חלקי, אזי היה
15 מקום לחייב את הנתבע בהוצאות התובעת וכן לחייב את התובעת בהוצאות כנגד אביו של הנתבע.
16 במצב דברים זה בו מצאתי כי כפות המאזניים בסוגיית ההוצאות מעויינות (חיוב של הנתבע כלפי
17 התובעת מקזז את חיוב התובעת כלפי אביו של הנתבע) – מצאתי לנכון לקבוע כי כל צד יישא
18 בהוצאותיו.

19
20
21 132. ניתן לפרסם בהשמטת כל פרט מזהה.

22
23 133. המזכירות תמציא פסק הדין לבי"כ הצדדים ותסגור את כל התיקים שבכותרת.

24
25 ניתן היום, כ"ט אלול תשפ"ב, 25 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.

26

27 ורד שביט פינקלשטיין, שופטת

